

Toneelstuk over ambassadegijzeling brengt herinneringen boven

Lud Fischer vertelt graag en met enthousiasme over zijn buurt. “Wij wonen,” zegt hij, “in een heel interessante wijk. Je ontmoet hier de hele wereld. Als je op een terras zit, trekken allerlei culturen aan je voorbij. Ik voel me hier ook helemaal niet onveilig.”

tekst **Joke Korving**
foto **Marc Tangel**

Niets dan lof dus. Maar er is nog wel een wens: “Ik hoop dat er alsnog een jeu de boules baan op het Rabbijn Maarsenplein komt. Dat zou juist voor ouderen heel goed zijn. Zelfs als je een beetje gehandicapt bent, kun je meedoen. Er is hier toch al zo weinig voor ouderen. De gemeente denkt dat het te veel onderhoud zou kosten; ik bestrijd dat.” Als actief lid van het Buurtoverleg Het Oude Centrum maakte Fischer zich al eens sterk voor de baan. Enkele jaren geleden stuurde hij zijn idee in voor een wedstrijd die de gemeente voor bewoners had uitgeschreven. “Helaas niet gehaald,” zegt hij. Fischer, kort geleden negentig geworden, is vanwege zijn leeftijd onlangs

gestopt met het buurtoverleg. Hij kijkt met veel plezier terug op die periode. “Het geeft voldoening als je actief kunt zijn voor je wijk. In je huis blijven zitten was niets voor mij. Je moet om je heen kijken of je iets kunt doen ten algemene nutte.”

Lud en Thérèse Fischer-Veltman betrokken in 2004 een appartement op de Gedempte Gracht. Daarvoor woonden ze in de Lange Houtstraat 23a, boven hun antiekzaak Interventia. “Het is heerlijk hier. In ons vorige huis hadden we geen buiten, alleen een klein plaatsje. Nu hebben we een groot terras.” De verhuizers namen aan dat het echtpaar in een bejaardenhuis ging wonen, vertelt Thérèse. “Daar hadden we zélf nooit aan gedacht. En we hebben ook nooit moeite gehad om hier te wennen. Dat was binnen een dag gebeurd.”

De afgelopen tijd denken ze vaker dan voorheen terug aan de Lange Houtstraat. Het onlangs opgevoerde toneelstuk over de gijzeling in de Franse ambassade in september 1974 wakkerden hun herinneringen aan. Die gijzeling speelde zich als het ware voor hun ogen af, en hun zaak bleek destijds een

uitkomst voor journalisten en politici. De Japanse terroristen hadden geëist dat zich geen publiek meer binnen hun gezichtsveld mocht bevinden. Daardoor was de tegenover de ambassade gelegen NOS-studio aan het Korte Voorhout moeilijk te bereiken. “De studio was een soort perscentrum geworden,” vertelt Fischer. “Via onze zaak konden journalisten echter toch naar de andere kant komen.”

Zijn vrouw Thérèse vult aan: “Na afloop hebben we van een Franse journalist als dank drie dure flessen champagne gekregen. Echt Franse hoffelijkheid.” Ook politici gingen destijds door de ingang van hun antiekzaak naar de NOS. “Zij werden door beveiligers beschermd. Dat hebben wij toen voor het eerst gezien.”

Lud Fischer is weliswaar niet meer actief in het buurtoverleg, toch blijft hij betrokken bij zijn wijk, waar hij en zijn vrouw in menig restaurant graag geziene gasten zijn. Behalve de jeu de boules baan heeft hij nog deze wens: “Er zouden hier gymtoestellen moeten komen voor ouderen. Die zie je al her en der in de stad, waarom niet hier?”